

[Dohrmann]

nemmelse af, at det igen er således, at Folketinget faktisk i alt for høj grad er underlagt de ting, som pressen interesserer sig for. Hvis pressen ikke havde interesseret sig for denne sag, er jeg næsten sikker på, at der heller intet lovforslag havde ligget på bordet, og det kan vel ikke kaldes særlig demokratisk.

Vi har hørt, at medlemmer af EF-Parlamentet fortsat kan benytte nogle fradragsmuligheder, såfremt ministerens forslag bliver vedtaget, og det samme er tilfældet for ministre, der ikke er medlemmer af Folketinget. Vi vil støtte enhver ændring, der bringer disse urimeligheder til ophør, men vi vil også gerne gardere os på den måde, at det naturligvis kommer til at omfatte alle, som ikke selv har afholdt deres udgifter. Derfor vil jeg vente med at give vores fulde tilslutning til noget af de to foreliggende forslag – ud fra den betragtning, at loven naturligvis skal være ens for alle.

Jeg vil slutte, som jeg begyndte, nemlig med at sige, at de folketingsmedlemmer, der har benyttet disse fradragsmuligheder, er der ingen der har grund til at løfte pegefingre ad. De, der skal løftes pegefingre imod, er det folketingsflertal, der har vedtaget en uforståelig lovgivning. Det bør være således, at mennesker, uanset om de er medlemmer af Folketinget eller ej, kan rette sig efter gældende lov.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg ved ikke, om hr. Dohrmann var til stede under mit første indlæg, hvor jeg netop gjorde opmærksom på, at det er det samme Folketing, der vedtog den lovgivning, som nu skal vedtage disse ændringer. Lovforslaget blev vedtaget i sin tid med samtlige stemmer med undtagelse af 6, nemlig Fremskridtspartiets og den daværende frie demokrats. Derfor tror jeg ikke, at der vil være nogen problemer i at gennemføre den ikrafttrædelsesdato, som er foreslået af Socialdemokratiet.

Albrechtsen (VS):

Jeg må give hr. Dohrmann ret i, at der sikkert var mange folketingsmedlemmer, der slet ikke var opmærksomme på, at der forelå den mulighed for at opnå dette fradrag. Jeg havde da i hvert fald aldrig tænkt over, at

den mulighed eksisterede, før jeg i dagspressen blev opmærksom på, at der åbenbart var nogle, der havde benyttet sig af den. Nu er jeg ikke bilist og har derfor heller slet ikke på noget tidspunkt beskæftiget mig personligt med sådan nogle fradrag. Men når de nu er blevet brugt i nogle enkelte tilfælde, er det klart, at man også bliver nødt til at gribe ind over for det, og derfor ser VS positivt på de to foreliggende forslag. Om det skal være det ene eller det andet, der bliver vedtaget, ved jeg såmænd knap nok helt endnu.

Vi kan godt fra VS' side acceptere, at man går så vidt, som regeringen stiller forslag om. Det er muligvis rigtigt, som hr. Thoft siger, at det kan indeholde et element af negativ særbehandling over for Folketingets medlemmer. Men der er nok visse vælgere, der vil mene, at der på andre felter er små elementer af positiv særbehandling af Folketingets medlemmer, og jeg går ud fra, at de pågældende vælgere ud fra en samlet afvejning næppe vil mene, at folketingsmedlemmerne bliver ramt urimelig hårdt af dette forslag. I hvert fald er ministerens forslag, så vidt jeg umiddelbart kan se det, en praktisk løsning af problemet.

Jeg er enig med hr. Thoft i, at det ville være uoverskueligt, hvis regeringens forslag havde som konsekvens, at man skulle til at føre et detaljeret regnskab over brugen af frikort. Jeg går ud fra, at det, der står i lovforslagets bemærkninger om, at lovforslaget ikke ændrer den praksis, der er i øjeblikket med hensyn til den skattemæssige bedømmelse af værdien af frikort, også står til troende, og at det er meningen med forslaget, at det skal være sådan, for ellers er jeg enig med hr. Thoft i, at det ville føre til noget, der var mindst lige så besværligt at administrere som det, man kritiserer SFs forslag for.

Det positive ved SFs forslag er altså, at det, hvis det i øvrigt ikke gav ret store administrative vanskeligheder, ville ramme mere præcist og skarpt lige netop det problem, som skal indkredses. Men problemet er også, at kritikerne til dels har ret i, at det kan blive noget indviklet at administrere det og give anledning til en hel del ekstra arbejde, som sagen måske ikke helt berettiger til.

Kan der blive flertal for den ene ordning eller for den anden ordning, vil vi altså støtte, at det bliver gennemført.